

LYKKEGAARDS NAVLE

AF
MORTEN
LYKKEGAARD

ILLUSTRATION
SØREN
MOSDAL

EN TIMES TYK SLASKEBRÆK FRA
EN HALVT GISPENDE, UDÅNDE
BUNKE KØDKNOGLER

I SKYGGEN AF SANKT STRUNGE

Den 19. juni i år ville digteren Michael Strunge være fyldt 50 år – en begivenhed jeg registrerede med et vist vemod fordi jeg som så mange andre nærmest var besat af Strunge i gymnasieårene. Denne besættelse kulminerede da jeg var 17 år og udmøntede sig i sort hår og gevandter, en affekteret københavnsk dialekt til store gene for familie og venner samt en astronomisk bunke (ser jeg nu) ekstremt selvhøjtidelige og patetiske digte.

”Lad hjertet eksplodere i en orkan af blodrøde roser, lad kroppen sprænges som atombomber igennem disse kvalmende stille nætter! Syng verden ind i vore sydende hjerter! Mærk den klæbrige himmel klistre sig til vort skind!”, rablede jeg af karsken bælg når mine sort-romantiske ekstaser steg mig til hovedet.

Da en pige fra årgangen under mig forlod mig efter gennem tre uger at være vågnet op til mine endeløse, suicidal monologer, sad jeg godt plaget af weltschmerz til langt ud på natten, røg mig grøn i hovedet af en pakke Cecil jeg havde snuppet fra over-skudslageret efter min søsters konfirmation og sukkede hjerteskrærende:

”Hvis blot det skærende minde om hende kunne falme bort som gløden langsomt svinder bort i smøgens lune krop.”

Verden var dengang grusom, bumsecremen sved mod huden, dagene var ved at bryde under vægten af alt for mange uheldige forelskelser, og Joy Divisions sange om snarlig død og fortabelse rungede messende mellem barndomsværrelsets tapetklisterede

vægge. Hver kolde vintermorgen drev skolebussen som et søvndrukkent spøgelse gennem det midtjyske opland og sugede blege teenagere op fra eksotiske destinationer som Møldrup og Kjellerup for at bringe dem til gymnasiet hvor undervisningen – som jeg så malerisk beskrev det dengang – bestod af ”en times tyk slaskebræk fra en halvt gispende, udåndende bunke kødknogler”.

Som andre utilpassede teenagere romaniserede jeg Strunges tidlige, selvvalgte død, døbte min dagbog ’The Disastrous Events of a Totally Devastated Young Man’ (sikkert som en slet skjult hyldelse til firsernes storladne, pompøse titler med Martin Halls ’The Icecold Waters of the Egocentric Calculation’ som et af højdepunkterne) og væddede en kasse øl med min ven Mikkel om at jeg ville være død før jeg fyldte 20. Og det må siges at være det tåbeligste væddemål jeg nogensinde har indgået, for i bedste fald håbede

jeg altså på at møde ikke – som det ellers er så populært for tiden – 72 skønjomfruer, men en kasse lunken Harboe-øl i det hinsides. Jeg gjorde dog et bravt forsøg og sprang en dag ud af vinduet fra gymnasiets første sal midt under en historietime – med en øm ryg som eneste resultat.

Nu hvor jeg er syv år ældre end Strunge endte med at blive og faktisk dobbelt så gammel som dengang, har jeg dog lagt de værste dødsvisioner bag mig. Og flere af Strunges digte – særligt dem der flyder over af plasticsole og neon – er i dag næsten umulige for mig at læse.

Men i de to sidst skrevne samlinger, ’Væbnet med Vinger og Verdenssøn’, findes endnu en række fantastisk smukke digte som tiden aldrig helt vil kunne slide op, fx: ”Ingen celle vil nogensinde / under nogen form / blive tabt / af universet / jeg vil aldrig glemme dig. / Jeg elsker dig helt ind i stjernernes knæ”. ◀◀